

spjøndt jeg erkjender, at det høie Ministerium ellers ikke pleier at overse, hvad der fremkommer i det Blad, som hedder „Socialdemokraten“. Det er et Stykke, som i det Hele forekommer mig at være skrevet i en saa sømmelig Tone, og som synes at være støttet saaledes paa Kjendsgjerninger, at der er al mulig Grund til at tage Hensyn dertil. Det findes i det nævnte Blad for den 7de denne Maaned og har til Overskrift: „Om Sygelighed og Dødsfald blandt Rekruter“. Det er nærmest Infanterirekruter, der er Tale om, og navnlig paa Sølgadens Kaserne, men jeg nærer ingen Tvivl om, at hvad der her er fremsagt, ogsaa har sin Ubendelse paa Rytterirekruterne. Det er ikke ligefrem Mis-handling, her er Tale om, uden forsaavidt Sten-gjering bliver brugt som Straffetur, hvorunder maaste Mis-handling kunde komme ind; men jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at noget Sigenide kan finde Sted paa Rytteriets Grecestoler. Jeg skal slutte med at udtale, hvad den ærede Forespørger allerede har berørt, at det jo er en Sag, som maa ligge mange Forældre paa Sinde, naar de sende deres Søner ind til Tjenesten, at de ogsaa have en Sikkerhed for, at Behandlingen er, som den bør være, og det vil vist heller Ingen mistjende, Ingen vil vist sige Andet end, at Behandlingen under Oplærelsen er af stor Betydning for den Maade, hvorpaa virkelig Fædrelandets Forsvar bliver ført.

**Sagd:** Ja, det tror jeg, at Alle kunne være enige i, hvad den ærede sidste Taler sluttede med, at Rekruternes Behandling er en Sag, som i lige Grad maa ligge alle Forældre paa Sinde, der have Børn, som skulle indtræde paa en Rekrutskole, naar jeg blot kunde forudsætte, at, hvad der udtaltes i denne Sag, maatte kunne betragtes som udtalt med samme Syn for, hvilken Betydning det har baade for Forældrene og vistnok ogsaa for deres egne Børn, hvorledes Rekruterne blive behandlet. Hvad den ærede Forespørger har fremdraget idag derom, skal jeg ikke udtale nogen Dom over, dels fordi jeg da ganske anderledes maatte kjende alle de faktiskke Forhold, dels fordi jeg maatte se, hvorvidt den Belysning var mer eller mindre farvet, hvorunder de ere fremskillede, thi det maa jeg paa det Bestemteste fremhæve, at Noget af det, som her er fremsat om forfærdelig skarpe og gruelige Anter, kunde muligvis ved en fuldstændig klar, sund og rigtig Belysning være, hvad det ærede Møblem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Ville) betegnede som Varnagtighed at fremsætte i denne Sal. Den sidste Taler nævnte saaledes, at, naar ikke Tjenesten og Ovelserne skulde blive aldeles trættende og fjedsommelige, kunde det være nødvendigt at blande lidt Skjemt og Humor ind i disse Ovelser, men han erkjendte, at det var overordentlig vanskeligt at finde den rette Grændse. Ja,

mine Herrer at finde den rette Grændse, som kan tiltale Mjertallet i denne Sal, er vistnok ganske overordentlig vanskeligt, og naar man fremdrager den værnepligtige Befolnings Lær, saa forekommer det mig, at det maa ikke være Folkestyngtet ligegyldigt at tænke lidt paa Underofficerernes og Officerernes Lær. Jeg vil bede ærede Herrer tænke vel over de Vanskeligheder, som den sidste ærede Taler berørte i Forening med alle de andre, hvorunder Underofficererne og de subalterne Officerer maa lide, de ere jo af en saadan Beskaffenhed, at vi næsten ikke mere ere istand til at faae hverken Officerer eller Underofficerer. Jeg vil bede ærede Herrer betænke, at en af de største Mis-handlinger er at fremdrage dem offentlig og gjøre dem til Gjenstand for en nedværdigende Dom, naar Sagen ikke er saa nøie belyst fra alle Sider, at man kan være fuldstændig sikker paa, at det er med Rette, at den drages offentlig frem. Nu skal jeg sige de Herrer ganske aabent, at Meget af det, som her er fremdraget og fremsat i saa stærke og mørke Farver af den ærede Forespørger, kunde De sandelig lave om mangen en Officer, der nyder sine Undergivnes fulde Hengivenhed og Agtelse (Afhængelse). Ja, siden den ærede Taler synes at tvivle derom, skal jeg uden nogensomhelst Betyrning stille mig selv frem og sige, at de Herrer kunne have hørt fra min Tjenestetid Historier, aldeles Mage til flere af dem, der her ere fremsatte, og ikke alene at de kunde have hørt dem, men disse Historier have cirkuleret i en saa forfærdelig Skikkelse, at hvem der ikke kjendte Forholdene i den af mig kommanderede Afdeling, maatte tro, at de, der gif ind i min Afdeling, havde solgt deres Sjæl til den Døde. Jeg har selv oftere hørt, hvorledes disse Historier toge sig ud, naar de saaledes gjennem anden og tredje Mund vare blevne godt farvede og kolorerede. Men jeg vil sige de Herrer, at jeg var meget streng som Militær, jeg var strengere end de fleste Officerer af mine Samtidige, men maatte tør jeg ved Siden deraf fremhæve Kjendsgjerninger, som vise, at en saadan Strengthed hverken er til Skade for Tjenesten, som de synes at antyde, eller til Betlagelse for de Menige eller Underordnede, som vare den undergivne. Maatte tør jeg da fremhæve, at den første militære Afdeling, jeg kommanderede, var Frivillige, og at dengang jeg søgte en længere Tids Permission, og Overkommandoen satte en anden Chef for Korpset, da negtede Mandskabet at adlyde denne, fordi det ikke vilde under nogen Andens Kommando. Da jeg blev ansat ved de regulære Tropper, det var under Vaabenhvilen 1848—49, da man betalte Stedfortrædere med henved 3,000 Kr., og alle mine Folk vare Mand, der ikke vare underkastede Værnepligten og altsaa kunde lade sig stille, gif de Alle uden Undtagelse ind til Hovedkvarteret med et Andragende, hvori de udtalte, at, naar de maatte blive ansatte i min Afdeling og fremdeles staa under min Kommando,